

letu 1810/11, pač tudi na čveterorazredni od l. 1811.—13., dasi v tem času ni bil več strokovni učitelj, marveč razredni in sicer drugega humanitetnega razreda; začasen učitelj italijanščine je bil tudi za nove avstrijske vlade do svoje smrti.

Ob kaki priliki mu je bila čestitka poklonjena? Za gotovo se to ne da reči, a nehote se človek ob besedah Fortuna in Konstanca spomni žalostne prilike, ko je moral Vodnik nagajivi mladini zaklicati: »Fortuna non mutat genus,« v dneh po 18. marcu 1815. Nikjer ni spoznati, da bi to bila čestitka za god ali za novo leto. Konstanca je lahko boginja »non mutati generis,« seve pa tudi nevenljive pesniške slave. Izraz »končno« bi se dal tolmačiti ugodno za to razlago.

Snubač.

Ej, k nam pa v nedeljo prišel je snubač
in vprašal me tiho, kje Anica je,
in kožuh in polhovko sivo je imel,
— belila v lasih se mu slanica je. —

In Anica prišla rdeča je vsa
in lepa in mlada — na ustih smehljalj —
gladila predpasnik je, gledala v tla,
ni rekla besede, ah, Bog zna zakaj!

In sedli za mizo smo javorjevo,
prislonil se k Anici snubač je sam
in s težkim, okornim je glasom dejal,
da po ne-nevestico prišel je k nam.

Aj, to bo veselje na svatbici tej,
— sem menil in se veselil —
in Anici tudi se bode potem
obrazek otožen za vselej zvedril.

Poprej je njen ljubček bil fantič vesel
in kot dva golobčka ljubila sta se,
a lani ga cesar v vojake je vzel,
o svetem Mihelu ločila sta se.

In Anici sneg je veselje zamel,
a zdaj se gotovo ji lice zjasni —
No, čudo — snubač ves potrj je odšel
in s polhovko čmerno zakril si oči.

C. Golar.